



Arrest

nr. 102 479 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 11 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 11 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W. B. I., heeft de Surinaamse nationaliteit. U bent van Creoolse afkomst. U bent Rooms Katholiek. U bent geboren op 27 mei 1985 in Paramaribo. U woonde in het district Para en bent daarna verhuisd naar het district Wanica. Uw ouders zijn gescheiden toen u nog klein was en u werd opgevoed door uw oma, J. C.. Uw oma overleed in juli 2010. U bent student maar u werkte daarnaast ook in de horecasector. U bent ongehuwd. U hebt nog een broer, Raider.

U kreeg problemen doordat uw neef, S., zich bezighoudt met criminele zaken en betrokken is bij een bende. Toen uw oma nog leefde kreeg u al verschillende bedreigingen maar die waren nog zwak. Na het overlijden van uw oma werden de bedreigingen erger. U ontving 2 dreigbrieven in de taverne waar u werkte. Hierdoor kwam u te weten dat uw neef betrokken was bij criminele activiteiten. In de brieven stond te lezen dat u aangepakt zou worden als u niet zou zeggen waar uw neef S. of het geld zich bevond. U werd zelfs een keer gevolgd tot in uw straat maar u kon de politie verwittigen waardoor uw belagers vertrokken. Uw neef was spoorloos en daarom zocht de bende u. U ging 2 keer naar de politie om aangifte te doen. Ze zeiden u dat ze de zaak gingen onderzoeken maar tot op heden heeft u er niks meer van vernomen. U had niemand meer in Suriname om u te helpen. U besloot dat het veiliger was om Suriname te verlaten. U contacteerde uw oom in Nederland en kon bij hem komen. U vertrok op 28 december 2011 uit Suriname. U verbleef enkele maanden in Nederland. Op 9 oktober 2012 kwam u aan in België en op 11 oktober 2012 heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Suriname vreest u gedood te worden door de bende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, een bewijs van uw inschrijving in het bevolkingsregister, een bewijs van de Surinaamse nationaliteit, een bewijs van uw burgerlijke staat, uw diploma lager beroepsgericht onderwijs, uw examenresultaten van het lager beroepsgericht onderwijs, een brief over uw avond middelbare technische opleiding en een document van de begrafenisondernemer van uw oma voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Suriname en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat het door aangehaald probleem gemeenrechtelijk van aard is. U zou Suriname verlaten hebben omwille van bedreigingen die u ontving van een criminele bende die handelt in drugs en waarbij veel geld betrokken is. Dit probleem heeft echter geen band met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Suriname een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na aankomst in België en niet tijdens uw verblijf in Nederland (28 december 2011 tot 9 oktober 2012) asiel heeft gevraagd, dienen er ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U hebt hier nochtans de kans toe gehad maar u verklaart dat u in Nederland nog geen bescherming nodig had en u pas in België nood had aan

bescherming (gehoorverslag CGVS, p. 11). Men zou verwachten dat mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming dat u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is maar er niet eerst nog 10 maanden mee wacht, en pas op het moment dat u onderdak nodig heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12) asiel aanvraagt. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees en uw nood aan internationale bescherming

Er dient gesteld te worden dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden bij het gebrek aan nationale bescherming. Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat die persoon eerst alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten wat i.c. niet het geval is. Zo diende u weliswaar een klacht in bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar wachtte u de afloop er niet van af hoewel er geen duidelijke aanwijzingen zijn dat men uw klacht niet zou willen behandelen. Men heeft u immers beloofd de zaak te zullen onderzoeken (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10). U hebt ook na uw vertrek uit Suriname geen enkele poging meer ondernomen om te informeren naar de stand van het onderzoek (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat het lange tijd kan duren alvorens het onderzoek is afgerond (gehoorverslag CGVS, p. 10) is hiervoor geen verschoning. Men kan verwachten dat u interesse zou tonen in het onderzoek en in uw zaak. De veralgemening dat er in dergelijke (derde wereld) landen veel politieagenten corrupt zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 12) wil nog niet zeggen dat ook u hiervan het slachtoffer zou worden, u haalt immers geen elementen aan die hierop wijzen. U verklaarde zelf dat de politie u onmiddellijk ter hulp kwam toen u hen belde (gehoorverslag CGVS, p. 8). U hebt in Suriname ook niet naar andere manieren gezocht om het conflict op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 10), dit doet vermoeden dat u niet gehaast was om tot een oplossing te komen. Deze gegevens ondermijnen tevens de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo vreest u een criminele bende waarmee uw neef, S. zou te maken hebben maar u heeft er geen idee van wie deze bende is, hoe ze noemen, wie er lid van uitmaakt, of het een grote bende is en of ze lokaal dan wel nationaal opereren (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8, 9 en 12). U verklaart dit door het feit dat bendes in Suriname over het algemeen geen naam krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 12). Dit kan nu nog wel zo zijn maar men kan toch verwachten van iemand die asiel aanvraagt dat die persoon weet wie hij vreest en er toch enige informatie over kan verschaffen. Het feit dat in de dreigbrieven zou gevraagd worden om te zeggen waar uw neef S. of het geld zich bevindt maar u in het geheel geen aanwijzingen heeft over wie u dan dient aan te spreken om de eventuele informatie aan te verschaffen houdt helemaal geen steek. Het is immers weinig plausibel dat een bende u via een dreigbrief een vraag stelt maar u niet weet aan wie u moet antwoorden. Dit gegeven ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bent u zelfs niet zeker dat de bende achter de bedreigingen zit, u denkt dat het hoogst waarschijnlijk de bende is maar bent dit niet zeker (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit samen met het feit dat uw neef het eigenlijke doelwit is en niet u ondergraaft de grondheid door u ingeroepen vrees.

Daarnaast hebt u ook geen enkele poging ondernomen om uw neef, S., die betrokken is bij de criminele bende en die bovendien de oorzaak is van al uw problemen, op te sporen om van hem meer informatie te krijgen in de hoop dat u de bedreigingen zou kunnen afwenden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Men zou verwachten dat u de persoon die u de nodige informatie kan geven over uw probleem en u misschien kan helpen zou zoeken of proberen op te sporen. Van iemand die asiel aanvraagt zou men verwachten dat die interesse toont in zijn zaak en alle elementen met betrekking tot zijn probleem wil weten. Dat u - gezien de situatie waarin u zich bevond - op geen enkele manier gepoogd heeft uw neef op te sporen is zo onwaarschijnlijk dat het de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Daarnaast bent u nadat u gestopt was met werken nog enkele maanden in Suriname gebleven en heeft u geen verdere dreigingen ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Men kan aannemen dat mocht die bende u daadwerkelijk willen treffen zij sneller actie zouden ondernomen hebben en u niet enkele maanden ongestoord in Wanica zouden laten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het feit dat u daarnaast ook aanhaalt dat u door het overlijden van uw oma niemand meer heeft kan niet als vervolging of ernstige schade worden aanzien. Bovendien zijn uw vader, uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 5) en uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 5) nog in leven en zijn er in uw verklaringen geen

redenen te vinden waarom u niet met hen in contact zou kunnen komen. Daarnaast kan men van een normale, gezonde, volwassen man verwachten dat die in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Ofschoon het CGVS op basis van uw verklaringen en neergelegde stukken oordeelt dat u geen vrees kunt aantonen bij terugkeer naar Suriname kan in het algemeen gesteld worden dat er bovendien geen enkele reden is waarom u zich niet in een andere regio van Suriname kan vestigen zo u dat zou wensen.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Suriname de bende dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Het paspoort, uw geboorteakte en de bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, Surinaamse nationaliteit en burgerlijke staat tonen uw identiteit en afkomst aan maar deze wordt niet betwist door het CGVS. Uw examenresultaten van het lager beroepsgericht onderwijs, uw diploma het lager beroepsgericht onderwijs en het blad van de middelbare avond opleiding tonen aan dat u scholing heeft genoten maar houden geen verband met uw problemen. De documenten van de begrafenisondernemer wijzen erop dat u informatie voor uw oma heeft aangevraagd maar vormen geen bewijs voor uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept in een eerste en enige middel een manifeste appreciatiefout in, een schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de rechten van de mens en een schending van de motiveringsverplichting.

2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker erkent dat zijn zaak geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie en zijn problematiek enkel een onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus betreft. De commissaris-generaal stelde in deze terecht vast dat verzoekers voorgehouden probleem een conflict van gemeenrechtelijke aard betreft. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Suriname te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.2. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing de problematiek van verzoeker ten onrechte beperkt tot een probleem van gemeenrechtelijke aard, verduidelijkt het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen wel beantwoorden aan artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Aangaande het feit dat verzoeker niet eerder bij zijn binnenkomst in Nederland op 28.12.2011 daar asiel heeft aangevraagd, voert verzoeker aan dat hij eerst hoopte dat hij geen beroep diende te doen op zijn subsidiaire beschermingsstatus om een verblijf in Nederland te bekomen nu hij aanvankelijk kon worden opgevangen door een familielid.

3.3.1. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te verkrijgen. Dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel heeft aangevraagd, haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven volledig onderuit nu hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker een verblijfsvergunning belangrijker vond dan een specifieke bescherming. Hoe dan ook verklaart dit niet waarom verzoeker eerst na 9 maanden in Nederland naar België komt om een asielaanvraag in te dienen. Uit verzoekers verklaring "*Het ging meer om, over de bescherming toen ik in Brussel ben aangekomen, bij de contact persoon die ik hier heb, bij persoon die mij onderdak zou geven is dat niet gelukt dan heb ik de dichtstbijzijnde bescherming gevraagd, zonder geld kan je niet terug reizen*" (gehoor p. 11) kan opnieuw blijken dat verzoeker vooral verblijfsmatige en financiële redenen voor ogen heeft en geen internationale bescherming (dringend) nodig achtte. Verzoekers asielaanvraag komt voor als ingegeven door doordachte opportunistische redenen, wat geheel ingaat tegen zijn beweerde gebrek aan kennis.

3.4. Aangaande de nationale bescherming voert verzoeker aan dat hij op p. 16 (gehoorverslag) wel degelijk een toelichting geeft waarom hij vreest dat de politie in Suriname voor hem niets zou ondernemen nu verzoeker ook duidelijk gewag heeft gemaakt van het gegeven dat er in Suriname een probleem bestaat van corruptie bij de politie. Dat verzoeker dan ook geen enkel vertrouwen meer had in een goede afloop van het onderzoek en dit ook niet meer wenste af te wachten nu er vaak een probleem is in Suriname van samenwerking van de corrupte politie met bendes. Hoewel de wet voorziet in een onafhankelijke rechterlijke macht is er een ernstig probleem in Suriname bij de behandeling van rechtszaken (achterstand) en blijft de corruptie bij de politie nog steeds een gekend probleem (drug, omkoperij, ...). Dat verzoeker ook nog preciseerde over de reden waarom hij geen verdere informatie inwon nl. dat zijn neef was verdwenen en zijn grootmoeder inmiddels overleden was. Daar waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker geen verdere informatie over deze bende kan geven, voert verzoeker aan dat dergelijke verwachting dat verzoeker over dergelijke criminele bende die ondergronds opereert, informatie zou kunnen geven elke redelijkheid mist. Dat de bestreden beslissing overigens zelf ook toegeeft dat het wel zo kan zijn dat deze bendes geen naam krijgen. Dat het feit dat er geen gegevens op de dreigbrief stonden om deze bende te contacteren niet onlogisch zijn temeer verzoeker volgens deze bende dan maar zijn neef Sergio diende te vinden. Dat verder ook wordt voorgehouden in de bestreden beslissing dat verzoeker dan maar zijn neef Sergio diende te zoeken om zo de bedreigingen t.a.v. hem te kunnen afwenden. Dat dergelijke redenering geen enkele steek houdt en de commissaris-generaal zelf niet aantoont in welke mate het wel vinden van zijn neef Sergio verzoeker dan zou sparen van verdere bedreigingen. Dat de reden waarom verzoeker geen contacten meer heeft met andere familieleden, zelfs niet ter zake doet nu deze geen verandering zouden brengen in de problemen die verzoeker had. Dat verzoeker overigens werd opgevoed door zijn grootmoeder.

3.4.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.4.2. Daar waar verzoeker twee passages uit het “*UNHCR verslag dd. 2011*” citeert, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Overigens ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom de beweerde verdwijning van zijn neef en het overlijden van zijn grootmoeder verzoeker zouden verhinderd hebben zich te informeren bij de politie, te meer verzoeker zelf stelt dat “*ik ben daarna weer geweest voor de derde keer, ben ik geweest naar de politie en ik kreeg steeds hetzelfde te horen, ze zeggen altijd we gaan het onderzoeken (...)*” (gehoor p. 10), waaruit alleszins een constructieve opstelling van de politie blijkt. Dat de daders vooralsnog niet gevat werden kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker geen beroep kan doen op nationale bescherming, te meer nu de klachten gericht waren tegen onbekenden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoeker aangebrachte feiten zijn dan ook niet voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

3.4.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over de beweerde daders (gehoor p. 7-8, p. 9, p. 12), hetgeen niet realistisch is, noch het conflict tussen deze bende en zijn neef genoegzaam kan duiden (gehoor p. 6-7), noch aannemelijk kan maken dat men verzoeker zou vervolgen omwille van de verdwijning van zijn neef. Indien de “bende” als doelstelling had verzoekers neef te vinden, dan wel zijn geld te ontvangen, dan moest verzoeker minstens weten naar wie hij zich met deze informatie of dit geld moest richten, *quod non*. Daargelaten de vraag of (twee) anonieme dreigbrieven en een aantal auto’s in verzoekers straat (gehoor p. 8) een reëel risico op ernstige schade kunnen teweegbrengen, komt verzoekers relaas volledig verzonnen voor. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij het meent dat de redenering dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn neef niet heeft gepoogd te contacteren, geen enkele steek houdt, aangezien deze neef de oorzaak was en dus ook de oplossing zou kunnen geweest zijn voor verzoekers voorgehouden problemen. Minstens ondergraaft dit volledig verzoekers vrees. Aangaande verzoekers contacten met zijn familieleden, wijst de Raad erop dat de CGVS hierop terecht heeft gewezen nadat verzoeker zelf beweerde niemand meer te hebben.

3.4.4. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4. Zoals hoger gesteld heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK